

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הר"ג דניאל זר שליט"א

6) 5: A@: • 270 4-y" • " @A*3 A* @-

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
21:15	20:28	19:28	תל אביב
21:19	20:31	19:26	ירושלים
21:16	20:29	19:29	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הושיב המוסדות

קדש את עצמך

כל מצווה מושכת על האדם אור וכל עבירה מביאה חושך, במה אתה בוחר?

התפקיד שלנו

בעת העמידה מול אתגר שנראה כדורש כוחות נפש אדירים, באופן טבעי אנו באמת מתקשים לעשות את הצעד הראשון. זה גם הגיוני - הלא כל בר דעת מבין כי הצעדים שאחריו הם למעלה מכוחותינו, אז למה לנו להתחיל בכלל?!

אלא שבעל ה'חובת הלבבות' מגלה, כי הכוחות שיש לאדם לפני הצעד הראשון - אינם דומים לכוחות שיעניקו לו משמים לאחר ביצוע הצעד הראשון. כלומר, אם יש לאדם כוחות מועטים, המספיקים רק לעשות את הצעד הראשון, הרי שרגע אחריו - יקבל כוחות למעלה מדרך הטבע, כדי להשלים את המשימה ולהגיע ליעד!

ובלשוננו, בשער 'חשבון הנפש': 'כאשר האדם עושה מה שביכולתו - משיג אחר כך כוחות למעלה מדרך הטבע!' - הרי זה לא יאומן: כולנו יכולים לזכות בכוחות נפלאים, חזקים ועוצמתיים, למעלה מדרך הטבע. אלא שרק אם נתחיל בכוחות שיש לנו עכשיו, רק אז יוענקו לנו כוחות חדשים - ברגע שנעבור את מפתח ההתחלה!

לא משנה אם המטרה שלנו היא לעמוד בשיעור יומי קבוע - ונראה שזה למעלה מכוחותינו, או להתחזק ביראת שמים - ואנו חשים שאיננו מסוגלים לעמוד בנסיונות, או כל אתגר אחר. הכוחות שיש לנו עכשיו הם כלום, אין ואפס, לעומת הכוחות בהם נזכה לאחר שנתחיל. הבה נתחיל בכוחות שיש לנו עכשיו, ואז נקבל כוחות להשלים את המשימה!

(הרב אשר קובלסקי)

האדם בעבירה, למה? כי זה נותן להם חיות. למה נקראים הסיטרא אחרא קליפות? קליפה היא הציפוי החיצוני של הפרי, כחות הטומאה חיים מהקדושה, אין להם חיים משל עצמם, על ידי שהאדם חוטא יונקים מהקדושה שלו ומזהם הם חיים. כשהאדם עושה תיקון מוציא את הבלע מפייהם והם נופלים פגרים מתים. ואמרו חז"ל שבכל עבירה אדם בורא מיליונים של נגעי בני אדם! ובתשובה חזקה ממית אותם, וזה התפקיד של האדם...

כתוב בתהילים: "כי שמש ומגן ה' אלוקים". אומר הזה"ק, שמי שמקדש את עצמו הוא כשמש המאיר בכל העולמות, כך מאיר כל גופו! וכמו מגן המגן על האדם מהחורב והכידון, כך מגן יש עליו שמירה עליונה, אבל אם הוא פגום מסוגל לכל צער וסכנה.

כתוב בתורה: "ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים בכל אשר תרמש האדמה ובכל דגי הים בידכם נתנו". ניסיתם פעם להכנס לכלוב של הנמרים? יעשו ממכם מים אחרונים חובה. איך התורה אומרת כן, שמוראכם יהיה על כל חית הארץ? אלא, אומר רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, שבכל יהודי יש שם השם, כמו שבבית יש מזוזות כך יש לאדם השומר את עצמו את שם שמים, ואז רואות החיות שם שמים שלו ורועדים ממנו. הנה, האתון של בלעם ראתה את המלאך, ובלעם לא ראה. כי חיות רואה מה שאדם לא רואה. או שרואים צלם אדם, או צלם חיה. מי שגופו קדוש, רואים הם אדם, ומי שפגום, יש לו צלם של חיה, לפי העבירה שעשה, צלם של כלב, צלם של חמור, או צלם של סוס.

ואמרו חז"ל: אדם מקדש מעט מקדשים אותו הרבה. מקדש עצמו למטה מקדש עצמו למעלה. מה הכוונה בזה, יש באדם רמ"ח אברים ושס"ה גידים, יש שהוא מקדש את עצמו מעט, הכונה אבר אחד שהוא שקול כנגד כל הגוף, ואז מקדשים אותו הרבה. וכן להפך, אם מטמא עצמו מעט מטמאים אותו הרבה, אם פגם באבר חשוב הרי הוא פוגם בכל האיברים. שנזכה לקדש את עצמינו, שבת שלום!

מתוך דרשתנו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

תורה היא לשון הוראה, לשון הדרכה. התורה מורה את האדם ומדריכה אותו כיצד להתנהג, מה תעשה ומה תלבש מה תדבר ומה תחשוב! הוראות יצרן עשרים וארבע שעות ביממה! והנה יש בתורה תרי"ג מצוות, ובתוכם רמ"ח מצוות עשה, ושס"ה מצוות לא תעשה, ויש בגוף האדם רמ"ח איברים כנגד רמ"ח מצוות עשה, ויש בגוף האדם שס"ה גידים, כנגד שס"ה מצוות לא תעשה. כדי לתקן כל האברים שלו ולהשלימם לגבוה. האדם כולו מחובר לתורה. לכן, כשאדם עושה מצוה באותו האבר, הוא מקדש אותו ומושך אור עליון לאותו האבר ששייך לאותה מצווה, ואם עושה חלילה עבירה פוגם באותו האבר ששייך לאותה המצווה. שימו לב, יש מצוות פרטיות ויש מצוות כלליות. יש מצוות פרטיות המושכות אור עליון לאיברים מסויימים בלבד. אבל יש מצוות כלליות, שקיומם מושך אור עליון לכל גוף האדם.

למשל לימוד התורה, הרי אין מצוה חשובה יותר מלימוד התורה, איזה סיפוק יש לאדם שלומד תורה, ואם לומד יום שלם הוא מרחף, ולמה? כי תלמוד תורה כנגד כולם, בלימוד התורה כל האברים והגידים שלו מקבלים אור רוחני עליון, וכן מצות שבת היא מצוה כוללת כל האיברים שלו והגידים שלו מתקדשים בקדושה ואור רוחני עליון.

גם בעבירות יש עבירות פרטיות ויש עבירות כלליות, יש עבירה שאדם העושה בה רח"ל הוא פוגם באצבע, ברגל, באותו אבר המסויים שלה, אבל יש עבירות שהעושה אותם פוגם בכל אבריו וגידיו מכך רגל ועד ראש.

אחת מהן היא חילול שבת ח"ו, המחלל שבת כאילו כופר בכל התורה כולה! ונקרא מומר לכל התורה כולה. ולכן, אומר הזה"ק שאין לו חלק באלוקי ישראל! הוא לא נחשב יהודי. מחלל שבת אינו מצטרף למניין, אין להעלותו לקריאת התורה רק מפני דרכי שלום שלא יהיה ריב בבית הכנסת. ואם נגע ביין אין לשותות יין זה, צריך להביא יין אחר בחופה, כי יש לו דין כמו לגוי. וחי בהם - בקיום המצוות כל האברים והגידים שלו מקבלים חיות.

כוחות הסטרא אחרא, מחפשים להחטיא את

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנום לתקיים אלפי טלמי צארי הפרשה! להצלתהם או לעיני קדושתם! ההקדשה עכשיו: 05-04-01-00

לימינו יידן חיה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דייה בת חוה

לישיק בנימין בן חסיבה אלדד בן חוה ססיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלתו אסף בן חיה רושי בן דינה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות שלמה בן ג'ון סגלית בת חנה חן בן חיה שמעון בן ירלנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

הזיווג שנבלם

תהיה לאחיינית שלי שעברה את גיל 30 ואינה מוצאת את זיווגה כבר שנים רבות. עשרות הצעות שידוכים עולים ויורדים ולא הולך לה, היא מבוגרת עד למאוד, אנא בזכות שתיקתי - שלח לה את זיווגה", אלו היו תוכן דברי לריבוננו של עולם".

נדהמתי מגבורת נפשו של אחי ושיבחתי אותו עד למאוד, אך הפלא הגדול והבלתי יאומן אירע לאחר שבוע וחצי בלבד מאותו ערב.

שבוע וחצי בדיוק אחר אותו ערב, התארכה האחיינית שלי, כאשר נחשו מי היה השדכן? לא פחות ולא יותר - אחי, בכבודו ובעצמו.

קל לקרוא בשורות בודדות על הישועה הגדולה, אך מי שמכיר את האחיינית שלנו, יודע כמה שנים של קושי וסבל עברה וכי חשבה שלעולם לא תמצא את זיווגה, והנה תוך שבוע וחצי מצאה את זיווגה וזוכה לבנו את ביתה.

"תולה ארץ על בלימה" (איוב כ"ו ז') אומר הפסוק ודרשו רבותינו "אין העולם מתקיים אלא על מי שבולם עצמו בשעת מריבה".

לכל אחד מאתנו יש רגעים של ניסיונות גדולים, בהם כל העולם עומד עליהם: לעיתים הדבר קורה בבית עם האישה, לעיתים בעבודה, ולעיתים עם שכן מהבניין שקם ללא מצב רוח.

עלינו לזכור, כי נשלחנו לעולם על מנת לזכך את מידותינו על ידי עמידה והתגברות בניסיונות העולם הזה, אך מלבד זאת, מובטח לאדם המתגבר על מידותיו כי בשעת העמידה בניסיון, כאשר כל העולם עומד עליו, כל בקשותיו נשמעות וכי זו שעת רצון גדולה בשמים אשר בכוחו לשנות את מערכות הטבע.

רוצה ישועות? רוצה לשמוע בשורות טובות? זהו הסוד הגדול, תבלום את פיך אל תענה כשמישהו רוצה לפגוע בך ולרמוס אותך ואז יש לך שעת רצון נדירה ביותר לבקש ככל אשר תחפוץ, עליך, על ילדיך, ועל מי שרק תרצה, ותזכה שיתגשמו משאלותיך על ידי הבורא יתברך "ואהביו כצאת השמש בגבורתו".

הנדהמים ששמעו כי הפגישה נעשתה לשווא, וכי הפרטים שקיבלו מאחי על הבחור היו ממש לא נכונים, התקשרו מיד אל אחי והחלו להטיח בו מילים קשות עד למאוד.

הטלפון צלצל בביתו של אחי. באותו ערב, במקרה שהייתי אף אני בביתו, והייתי עד לשיחת הטלפון הקשה והנוקבת עד למאוד. הם הגבירו את קולם וצעקו עליו כיצד הוא מעז לשקר עליהם במצח נחושה ולגרום לביתם לצאת לפגישה לשווא. הם ביזו אותו עד עמקי נשמתו וביישו אותו בצורה משפילה ופוגעת.

אחי לא יכל לסבול את ההשמצות והפגיעות, הרי בסך הכל הוא בירר עד כמה שיכל על הבחור ולא הכיר אותו אישית, ואלו הפרטים שהשיג.

ליבו של אחי התמלא בזעם ופגיעה, ראיתי כיצד הוא תופס את הטלפון ועוצר את עצמו, ואז הבחנתי כי הוא מכסה את הפומית שבשפופרת, וממלמל לעצמו כמה משפטים, תוך כדי שהוא מרים את עיניו לשמים.

הם הטיחו בו את כעסם דקות ארוכות, והוא בלם את פיו ולא הגיב תוך כדי שהוא ממלמל שוב ושוב. הוא שתק כל השיחה, למרות הקושי העצום בדבדב, שמע את כל ההשפלות ולא הגיב עד סיום השיחה.

אני, שעמדתי מהצד וראיתי את כל המתרחש, אמרתי לו כי אני אחוז התפעלות מגבורת נפשו, אך האם יכול הוא לומר לי מה מלמל באותם רגעים כשנשא עיניו לשמים?

הוא הביט בעיניי ואמר לי: "היו אלו רגעים קשים שרציתי נורא להשיב אש ולייצג את חפותי, אך אז נזכרתי כי ברגעים אלו, הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו אומר עלי: "הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים עושים באהבה ושמחים בייסורים, עליהם הכתוב אומר 'ואהביו כצאת השמש בגבורתו'".

לכן החלטתי בשעת רצון שכזו לבקש מבורא עולם בקשה מיוחדת, ועל כן מלמלתי ואמרתי: "ריבוננו של עולם, אני מתגבר כעת עם כל הקושי העצום שבדבריך, למרות שידוע אני שאינני אשם, אך מבקש אני ממך שהזכות הזו של השתיקה וההתגברות שלי

הגאון מוילנא זצ"ל כתב כי עיקר ירידת האדם לעולם הוא כדי לעמוד בניסיונות, כלומר לעבוד על המידות.

לכל אחד יש מדי פעם ניסיון גדול וקשה המאיים להוציא אותו מכליו, ועלינו לדעת כי מלבד שעל ידי ההתגברות זוכה האדם להשיג את ייעודו בעולם, גם מובטח לו שכר גדול אשר יקבל עוד בעולם הזה לעיני כל.

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: "את המעשה המדהים הבא סיפר לי אחד מתלמידי החכמים המתגוררים בשכונתנו 'רמת אלחנן' בבני ברק, וכה היו דבריו:

"זכיתי להיות עד למקרה מיוחד, אשר המחיש והעיד לכל מי שנכח בו, כי הקדוש ברוך הוא, הוא זה שמנהל את עולמו. ועל ידי פעולות של מסירות נפש והתגברות, יכול האדם לשנות את הטבע ולחולל ניסים ונפלאות:

המעשה אירע בעיר אופקים. אחי, המתגורר שם, הינו שדכן מפורסם באזור, וכבר סייע לרבים לבנות את בתיהם וממשיך במלאכת הקודש. גדולה וחשובה מלאכת קודש זו של עזרה לזוגות לבנות בית בישראל, עד אשר כתב המהרש"א כי אחת השאלות שישאלו את האדם בהגיעו לפני בית דין של מעלה, היא: "עסקת בפריה ורבייה?" שפירושה, האם עזרת לאחרים לבנות בתים בישראל? לכן, אחי לא מוותר על הזכות ומתמסר למקצוע, ובלבד שעוד זוג יבנה את ביתו.

והנה, יום אחד פנה אחי השדכן אל אחת המשפחות, בה ציפתה בת ישראל קדושה לזיווגה, ואמר להם כי יש לו בחור אח, שלפי דעתו מתאים מאוד לבתם היקרה.

את האמת, כי אחי לא הכיר את הבחור המדובר באופן אישי, אך מפרטים ששמע וביירר עליו, הוא היה נשמע בחור טוב מאוד, אשר יתאים מאוד לבת של אותה משפחה. הוא העביר למשפחה את הפרטים על הבחור, והצדדים החליטו לנסות להיפגש.

והנה, מתברר כי הבחור המדובר אינו עונה כלל להגדרה של 'בחור טוב', בלשון המעטה, והוא אף יותר גרוע מכך בהרבה. ביתם גילתה בחור שאינו מתאים כלל וכלל לרוחה, והוא רחוק מרצון לבנות בית אמיתי של תורה.

היא חזרה מאוכזבת וסיפרה זאת להוריה. ההורים

"הם הטיחו בם את כעסם דקות ארוכות והוא בלם את פיו ולא הגיב תוך כדי שהוא ממלמל..."

סיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
בנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגורכם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:
03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות בין המצרים

א. שלושת השבועות שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב נקראים ימי "בין המצרים" על שם הפסוק באיכה (פרק א' פסוק ג') "גלתה יהודה מעוני... כל רודפיה השיגוה בין המצרים", וחז"ל דרשו במדרש איכה שאלו הימים שבין צום י"ז בתמוז לצום תשעה באב, שהם ימי צרות לעם ישראל שמיום י"ז בתמוז שפרצו את החומה ונכנסו לירושלים הרגו וטבחו האויבים והרסו את ירושלים וביום תשעה באב שרפו את בית המקדש, ולכן נוהגים עם ישראל מנהגי אבל וצער בכל שלושת השבועות הללו.

ב. מנהג חסידים ואנשי מעשה לומר "תיקון חצות" אחרי חצות היום (חויז ממה שאומרים תיקון חצות כל השנה בלילה כמו שכתב מרן השולחן ערוך "ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר), ואומרים רק "תיקון רחל" בלי "תיקון לאה", ויש כאלו שמוסיפים עוד קינות כמובא בסידורים.

ג. בשלושת השבועות אין לשמוע מנגינות ושירים המלווים בכלי נגינה, ויש להחמיר בזה אפילו לילדים קטנים שהגיעו לחינוך, אולם ברור שמותר לשיר בפה בלא מנגינה שירים לה' יתברך, וכל שכן בשבת או בתפילה שמותר להשמיע נעימה בתפילתו.

ד. ריקודים ומחולות אסור לעשות בימי "בין המצרים" ואפילו שעושים בלא מנגינה. (כיוון שריקוד זה דרך שמחה, ובשלושת השבועות צריכים להתנהג במנהגי אבלות על האסונות שקרו בימי החורבן).

ה. בסעודות מצוה מותר להביא כלי זמר ולשמוע שירים, וסעודות מצוה מיקרי סעודה של חתן וכלה (ודווקא שיש הפרדה בין הגברים לנשים בריקודים) או סעודה בשבעת ימי המשתה של החתן והכלה, או ברית מילה, או סעודת בר מצוה שנערכת באותו היום שהגיע למצוות (אולם אם מאחרים או מקדימים את סעודת הבר מצוה בכמה ימים ראוי להחמיר שלא להשמיע שירים), וכן סעודת פדיון הבן או סיום מסכת גם כן נקראות סעודת מצוה, אולם סעודת "ברית יצחק" (סעודה שעושים בלילה שלפני הברית מילה וקוראים בוהר ועוד כמה דברים) אינה נקראת סעודת מצוה. אולם מנהג האשכנזים להחמיר שלא להשמיע שירים אפילו בסעודת מצוה שחלה בימי "בין המצרים".

ו. מנהג האשכנזים שלא להסתפר בשלושת השבועות בבין המצרים, אולם מנהג הספרדים כדעת השולחן ערוך שכל האיסור להסתפר חל רק בשבוע שחל בו תשעה באב.

ברכת 'שהחינו' בבין המצרים

בספר חסידים (סימן תת"מ) כתב "יש מן החסידים הראשונים שלא היו אוכלים פרי חדש בין י"ז בתמוז לתשעה באב כי אמרו איך נברך עליו שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה והוא זמן פורענות", היינו כיון ששלושת השבועות בין י"ז בתמוז לתשעה באב הם ימי צער וחורבן לעם ישראל לכך נמנעו לברך ברכת "שהחינו". אולם הגאון רבי ישראל איסרלן בעל ספר "תרומת הדשן" היה נוהג לברך שהחינו בימי בין המצרים משום שאין מעבירין על המצוות, שכן מצוה הבאה לידיך אל תחמיצנה.

מרן בשולחן ערוך (סימן תקנ"א סעיף ז') פסק "טוב להיזהר מלומר שהחינו בין המצרים על פרי או על מלבוש", וגם רבינו האר"י בספר שער הכוונות (דף פט' עמוד ב') כתב שצריך להיזהר ולהימנע מלאכול פרי חדש או מלבוש בגד חדש, כדי שלא יצטרך לברך עליו שהחינו, וכן הסכימו עוד הרבה אחרונים שלא לברך שהחינו בימי בין המצרים, וכן לא יאכל את הפרי החדש בשלושת השבועות בלי לברך עליו ברכת "שהחינו", ולכן להלכה יניח את הפרי החדש או את הבגד לאחר תשעה באב (והיינו עד שיעבור יום י' באב שמחמירים גם שלא לברך שהחינו, מכיוון שרובו של בית נשרף בעשירי באב), ואז יאכל את הפרי או ילבש את הבגד ויברך עליהם "שהחינו".

במה דברים אמורים, בימי החול שבבין המצרים אבל בשבתות בבין המצרים מותר מעיקר הדין לברך "שהחינו" על פרי חדש או על בגד, והטעם לכך כיון שהמנהג לא לברך שהחינו הוא מן החסידים הראשונים שהיו נמנעים מזה ולא אסור מדין התלמוד, וגם מרן בשולחן ערוך לא כתב בלשון אסור אלא כתב 'טוב להיזהר', ועוד כיוון ויש מצות עונג שבת, לכן מותר מעיקר הדין לברך ברכת "שהחינו" בימי בין המצרים, אולם יש מחמירים לא לברך "שהחינו" גם בשבתות שבימי הספירה.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

דוגמא אישית של הודאה בטעות

ישנה נקודה, שלמרות חשיבותה נוטים הורים להתעלם ממנה או משום שהם חושבים שהיא סותרת את מעמדם, או מפני שהם סבורים שהיא קשה לביצוע.

קורה ואחד הילדים הוא בעייתי יותר מאחיו, והוא מוכר כ"עושה הצרות" בבית. על פי רוב, כשנכנסים הביתה ורואים את הבלגן חוגג ושולט בכל פנה, "יודעים" כי הוא זה שהפך את הבית. וכשמגלים שדבר מה נעלם, הרי שידו במעל. ברור מאליו, שהוא מזמין אליו את מרבית הגערות והעונשים. והנה יתכנו מקרים, שבהם יספוג הילד הזה נויפה או אפילו יענש, בשעה שבמקרה זה הוא לא היה אשם כלל. האב או האם שלא טרחו לברר למי מגיע העונש, פעלו ב"שיטה סטטיסטית" כשהענישו אותו. ברור, שזה לעצמו דבר פסול ויש לברר עד תום לפני שגוערים או מענישים. ברם, לאחר שהילד קיבל עונש שלא בצדק ובשעה שההורים גילו שהפעם לא הגיע לו כל עונש, הם נמצאים בדילמה - כשמצד אחד הם נדרשים להתנצל, ומאידך הם חושבים שאסור להורים להצטייר כטועים ואסור להם לבקש סליחה. חוסר בטחון עצמי מביא אותם למסקנה, שאם יודו בטעות, הילד יתחיל לזלזל בהם. משום מה הם שוכחים או לא נותנים את דעתם לעובדה, שלרוב - הילד יודע שההורים טעו, גם כשהם לא מודים בכך. הוא אף עלול לאבד את האמון בהם, כשיראה שהם נשארים בשלהם גם אחרי שנודע להם בביורר שהוא לא אשם.

יש הורים שנוטים לנסות "למרוח" את הילד, כשהם אומרים לו: "אם לא הגיע לך עונש על דבר זה - כנראה שהגיע לך על משהו אחר". וכבר שמעתי על הורים, שניהלו מעין "בנק" עם ילדם ואמרו לו: "יש לך אצלי זכות של עונש אחד לפעם הבאה שגיגע לך עונש". הראשונים ניסו להציג עצמם כבהמתם של צדיקים שאין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידם... אך מה לעשות, ילדים רואים את הוריהם כבני אדם רגילים ולא כבעלי תכונות שמימיות. ואילו האחרונים הגדילו עשות, כשנתנו לילד עילה שלא לשפר את התנהגותו מכאן ולהבא.

המסקנה: במקרה של טעות, על ההורה להתנצל ולהודות בטעות!

הלא כל מטרנתו בחינוך הילדים היא להרגילם למשמעת פנימית, הכוללת מגוון דרכי נימוס וכללי התנהגות נאותים עם הזולת. ומעתה, נחשב את חשבונו של ילד הרואה את אביו מטייח את טעויותיו וממאן ליטול עליהן אחריות אישית. האם הוא לוקח ממנו דוגמא אישית חיובית? האם יש למעשה זה פועל יוצא חינוכי? הרי הילד יראה בכך השחתה במלוא מובן המלה.

לעומת זה, אם נראה לילד שאנו יודעים להתנצל ולבקש סליחה, נאלפו פרק במשנת חיים כי מותר להרכיב ראש כשלא צודקים, גם בפני מי שקטן ממך ומעמדו פחות משלך. הילד, כשישמע את בקשת הסליחה, יעריך את הכנות שבה אנו נוהגים עמו, ותגבר אצלו ההכרה כי בחינוכו אנו מונעים ופועלים מתוך יושר אישי.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

איש ואישה שזכו

לו, ורק מתיסר מהחסר שיש לו.

באו אלי זוג, האשה טענה, בעלי זה לא מפרגן כלל, הילדים מטפחים, מקבל הוא את האוכל הטוב בזמן, הבית נקי, הבגדים מכבסים ומגהצים, ואינו יודע להגיד מלה טובה, פרגון, עידוד וכיוצא.

שאלתי לבעל האם הנך מאשר דברי טענת אשתך? השיב לי אכן, ושאלתינו מדוע אם כן הנך נוהג בהנהגה שכזו? השיב לי, מטבעי כך אני, לא מפרגן, וכך אני בטבעי זה בעבודה, עם החברים, עם המשפחה וכיוצא.

אמרתי לו: תדע ידיד, שאתה מסכן גדול!... ומדוע?

מי שלא מפרגן, לא אומר תודה, מבטא בכך את תחושתו שאינו מעריך את מה שעושים לו. תחושתו, אשתי בכלל לא עושה בשבילי, שכן מכיון שמבשלת היא בשבילה, אזי מבשלת "על הדרך" גם בשבילי...

מכבסת היא בשבילה, "על הדרך" מכבסת גם בשבילי...

מנקה את הבית בשבילה, "על הדרך" מנקה גם בשבילי...

מגדלת ומטפחת את הילדים בשביל הנאתה, "על הדרך" גם בשבילי...

או שחושב הוא, וכי יש לה ברה, חייבת היא לעשות פעולות אלו...

כמה מסכן אדם זה, שתחושתו שהנו זנוח, לא שוה, אין מי שמסתכל עליו, וכל מה שיש לו בחיים זה רק אגב, בדיעבד, בלידת ברה, כמה חש הוא מנצל, חסר ערך, שאינו שוה שיעשו בשבילו משהו.

הלא אחד כזה חש שכולם אויביו, ולפחות חש אינו שוה כלום, ומצבו זה יביאה לנחיתות נוראה, לחשוב שהוא בעולם כקליפת השום, אינו נחשב למאומה, ורק מנצל, ונועד לשמוש לאחרים מבלי שיחשב לבעל ערך מצד עצמו לכלום.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
באתר "שיבת אור דוד"

אמרו חז"ל (סוטה יז): "איש ואשה שזכו שכינה ביניהם", אולם השאירו לנו חז"ל מאמר זה סתום וחתום, שכן במה "זכו" שבשביל כך ראויים שתשרה שכינה ביניהם, לא גלו לנו חז"ל במה ואיך זוכים שבשביל כך תשרה ביניהם שכינה?

התשובה היא אמיתית בפשט דבריהם.

איש ואשה שנשאו זה לזה, ותחושתם "שזכו", האיש אומר, אשרי ואשרי חלקי "זכיתי" באשה שכזו שיש בה כן וכך דברים טובים, והאשה כמו כן תחושתה "זכיתי" באיש שכזה שיש בו כן וכך דברים טובים, אלו - שכינה שרויה ביניהם, אלו שהשכינה תשמח לשרות ביניהם, שכן כיון שכך נוהגים הם ביניהם כן ינהגו עם השכינה להוקירה ולכבדה על כל פרט.

אולם אם האיש אומר: אשתי היא זו שזכתה בי, אולם אני הפסדתי בעסק זה של חתונתי עמה, או האשה אומרת: בעלי הוא שזכה בי, ואלו אני, אני הפסדתי בעסק זה של חתונתי עמו, אלו השכינה תברח מהם ולא יזכו שתשרה ביניהם, שכן השכינה תאמר, כשם שהם ביניהם נוהגים לראות חסרונות ולהתאונן על החסר, כן ינהגו בי, ולא ינהגו בי כבוד.

איש ואשה שזכו - שתחושתם היא שזכו, כל אחד חש שזכה, ואף שלעולם אין שלמות בבן או בבת הזוג, מסתכלים המה בנקודות הטובות שיש בכל אחד בזכוכית מגדלת, מתעלמים מהחסרונות ומדגישים את המעלות, ומודים לה' על הטוב שהמציא להם לכל אחד בבן זוגו, אלו שתשרה שכינה ביניהם.

שכן אין לנו לשער כמה אוהב הקדוש ברוך הוא לתת ולתת, הרי כל הבריאה נבראה בשביל להיטיב לבריות, אולם צריך שיכין האדם כלים לקבל את הטוב, והכלים המה השמחה, האמונה, ההודאה לה' על כל הטוב, זה שמודה על הטוב, משבח ומקלס, לזה יש כלים להמשיך ולהשפיע לו עוד ועוד, לעמתו המתאונן ומבכה את מצבו - סותם צנורות השפע. המאמין והמודה, כבר בהסתכלותו נכון על החיים, מרויח הוא חיים מאשרים עם האשה אשר לקח, שכן בכך חש תחושה של מאשר ומרוח לעמת זה המסתכל על החסר, הרי שזה לא נהנה מהטוב שיש

קבעת עיתנים לתורה?

אור החיים הקדוש
פירוש אור החיים על התורה
בכל מוצ"ש בשעה 22:00

הדרשה השבועית

בכל יום רביעי בשעה 22:00
רחוב במכבים 108 בני ברק
Rabenu.com ביתן לצפות באתר הישיבה
ובערוצי הליוון

שיעור שבועי
מוסר | יהדות | הלכה
בכל יום שני בשעה 20:00

חשוב לדעת!

ביתן לצפות בכל הדרשות של הרה"ג דניאל זר שליט"א באתר הישיבה "אור דוד" ובמגוון רחב של רבנים נוספים בכל הנושאים